

Székelyek

*Évszázadok kalászaiból
kipergő népek sorsa sorsunk?
Ringunk a szél bölcsődalában.
Holnap ki tudja már, ki voltunk?*

*Asszonyaink párnára, ingre
mentik a szűkülő hazát:
vásznaikon az elkaszált
rét nekünk pompázik tovább.*

*Úzhatnak – minket jégveréssel
szögezett a földhöz az Úr,
hol sírok kopjafái vívnak
miértünk halhatatlanul.*

*Szövetkeztünk, hogy megmaradjunk.
Oltár az asszonyok öle:
átlobban öleléseinken
Isten teremtő gyönyöre.*

*Ringunk a szél bölcsődalában.
Már borzolódnak a füvek.
Villámlik – martalóc-vigyorba
rándulnak újra az egek.*

*

Hadd áruljam el, hogy a legtöbbet a *Szekszárdi misével* bajlódtam, bár azt elég jól ismerem. Nyilván értelmezési zavarok léptek fel, mondhatná a kedves Olvasó, amiben talán igaza is van. Bár nekem nem az értelmezéssel volt bajom, hisz a kisregény elemzésére bármikor vállalkoznék, hanem a képi megközelítéssel. S azt látom, mindenki más is ezzel bajlódik. Ugyanis ez egy olyan alkotás, mint Hemingway ismert műve, *Az öreg halász és a tenger*. Szinte alig történik valami mozgás, egy kivétellel. Elsősorban „bent” játszódik, vagyis egy finoman megfogalmazott lélekelemzés: a sikertelenség elviselésének (ki ne ismerné?) és a vereség utáni feltápáskodásnak az elbeszélése. Vagyis nem Szek-